

De ober had schoon genoeg van zijn lastige klanten. Met een doffe dreun en een Russisch “basta” kwakte hij een karaf water op tafel. In het Leningrad van destijds was alcohol tussen twaalf en twee niet toegestaan in de restaurants. Wij hadden wijn gevraagd, maar kregen het niet, tenzij we wilden wachten tot twee uur. Dat wilden we niet; we wilden wijn.

De ober hield net zo stug vol als wij.

Water konden we krijgen en niet zeuren verder. Een truc zo doorzichtig als wodka volgde: proefondervindelijk bleek er geen water maar wodka in de karaf te zitten.

Het restaurant staat er nog steeds, op de hoek van de Nevski en de Likovski Prospekt. Wat ook nog steeds bestaat is de Russische voorliefde om de wodkaflles midden op tafel te zetten en gezamenlijk flinke schade te berokkenen. De officiële gidsen zijn ook niet geheimzinnig over het substantiële drankgebruik. Ze waarschuwen de toerist voor een nederlaag als het op competitiedrinken aankomt. De

wet die alcohol verbood tijdens lunchuren is verdwenen. Er is nog wel een

tijdslimiet van kracht. Tussen 23 uur 's avonds en 8 uur 's ochtends kun je in winkels geen alcoholhoudende dranken kopen, althans niet

zwaarder dan 15%.

Dat is dus behelpen!

*** Nieuwe rijken**

St Petersburg is in onze ogen verwesterd.

Werd er destijds in de winkels gegraaid naar alles wat maar te vinden was, van onderbroeken tot sokken, nu is er een ander graaien aan de orde. Het grote graaien naar geld. Ook dat is een ons niet onbekend verschijnsel.

De nieuwe rijken uit de vastgoedwereld, de IT, de energie, zij rijden met hun SUV's over de Nevski Prospekt met z'n internationale winkels. Die grote, rijke winkelstraat is overigens echt verlelijkt door enorme reclamepanelen, die van het architectonisch aspect van de straat veel te veel wegnemen.

Het zijn ook de nieuwe rijken die buiten de stad villa's bouwen op de plaatsen waar

simpele houten
weekendhuisjes stonden. Ze
kopen alles wat er te kopen
valt, duwen de minder
bedeelden weg naar kale
betonnen oorden elders in deze
grote stad.

Hun gedrag op buitenlandse
vakantiebestemmingen is
berucht; Nederlanders zijn bij
hen vergeleken maar stilletjes
in hun uitingen.

Sint Petersburg is moeilijk te doorgronden. De stad van de snobs, wordt vaak gezegd. Dat kun je wel een beetje zien in die belangrijker winkelstraten en passages. Uitdrukkelijk gekleed en voorzien van scherp tekenende make up, de vrouwen in strakke broeken, hoog op de benen. De jonge mannen in compromisloze snit. Neus bezig in de wind. En roken en drinken natuurlijk.

Op hert zelfde moment wordt op de hoek van de straten gebedeld, vooral door oudere inwoners van deze stad van 5 miljoen. Hun voorzieningen houden bij lange na geen gelijke tred met de kostengroei. Natuurlijk, St. Petersburg is daar niet uniek in; bijna alle echt grote steden kennen dit verschijnsel.

* **Collecties**

Het is een stad van grote
pracht met er tussendoor en
omheen de keerzijde ervan.

Paleizen en kathedralen.

Prots en proletariaat. Religie
en relikwie.

▪

Ondertussen gaat de naar cultuur hongerende toerist groepsgegewijs naar de Hermitage om daar een klein deel af te leggen van de elf kilometer die je er zou kunnen lopen.

Onvoorstelbare bezittingen aan Rembrandts. En vele, vele anderen. Of die toerist gaat –weer groepsgegewijs -

naar het Russisch museum, dan wel musea als Jozef

Brodsky, de schilder die ondanks het verbod van het communistisch regime een grote collectie contemporaine kunst aan wist te leggen. En zo kan die toerist eindeloos terecht, want aan het aantal theaters, theatertjes, musea en museumpjes, kathedralen en kerken komt geen eind. Niet alle zijn al gerestaureerd, maar de grote highlights wel degelijk en met hun pasteltinten vormen ze

een weldadige schoonheid, in vorm, aantal en uitstraling in de stad. En als de liefde door de maag moet gaan, kun je je bij de delicatessenwinkel Jelisejev verlekkeren aan het snoepgoed maar tegelijkertijd ook aan de prachtige art-nouveaustijl van het etablissement zelf.

De Hermitage en het Mariinsky theater zijn de waarachtige iconen van St Petersburg. De Hermitage werkt aan eigen uitbreiding buiten het eigen land, met dependances o.a. in Amsterdam en Londen.

Sint Petersburg is verbonden met illustere namen. Niet alleen met de grondlegger

(tsaar Peter de Grote), maar ook met huidige machthebbers als Poetin en Medvedev. Voorts zijn Dostojevski, Poesjkin, Tsjaikovski, Raspoetin, Romanov en natuurlijk Lenin verbonden met de stad.

En niet te vergeten, vandaag de dag Gergjev, bij ons bekend van –laten we het zo

zeggen- het Rotterdams
Filharmonisch Orkest. Thans
is hij dus terug op zijn
thuisbasis. Hij stuurt het
imposante Mariinskytheater.

*** Rechtop staan**

Buiten St Petersburg
bezoekt men het

Katharine- en het Alexanderpaleis. Dat is gemakkelijk opgeschreven, maar om al het goud en alle rijkdom daar in je hoofd een plaats te geven, dat is andere koek. Als eenling ben je overigens kansloos om binnen te komen. De groepen worden in strak aangehouden tijdslimieten binnen geloodst; wie op

een gegeven moment uitgekeken is op al gulden versieringen, kan z'n blik richten op de alerte bewaaksters die op de hoek van elk zaaltje zitten te controleren of je niet stiekem op een stoeltje gaat zitten rusten, of – nog erger - tegen een muur leunt. Met korte krachtige gebaren word je rechtop in de houding gezet. Het is

dat het kijken en luisteren
niet kan worden
afgedwongen, maar als het
aan hen lag....

's Lands wijs, 's lands eer.

Bij de Russen thuis trek je
je schoenen uit; dat

betekent niet dat je op je sokken moet rondlopen, want normaal krijg je wel een paar slippers aangeboden. Dat is een chic gebaar. Galant zijn Russen ook voor vrouwen; als die hun hand uitsteken om die van een man te schudden, zal de man zijn kans grijpen en de hand van de vrouw kussen. Dat is weer eens wat anders

dan een discussie over
wel of geen handen
schudden!

*** Opwinding**

Waar in Rusland
–althans volgens de
gidsen - ook niet moeilijk

over wordt gedaan is het onderwerp sex. Homo- of hetero, mannetje of vrouwtje, gegidst kun je worden, naar de gelegenheden van jouw gading. Betaalde liefde is ook al geen probleem. Voetballer Willem van Hanegem vond destijds het communisme een heel efficiënt systeem: de

hoeren waren eerder op
je hotelkamer dan je
bagage !

Het doet een beetje
denken aan een klucht
die zich afspeelde in de
bar van het
Pribaltijskajahotel.

Een klein gezelschap
Nederlanders dronk er

een glas; de vrouw van één van hen was even weggeweest en kwam even later bleek en opgewonden weer binnenstormen. Hijgend vertelde ze :“in de lift stond zo’n klein kereltje en die begon tegen me of ik fucky fucky wilde !”....Haar echtgenoot

keek haar begripvol
aan en vroeg wat ze
gezegd had. Nog
geheel overstuur
antwoordde ze: “no, no
fucky,
I have no money!”

Een fles wodka werd op

tafel gezet en ernstige
schade berokkend.

*(Voor foto's: Icoon
Fotografie > Stad en
Land > Rusland/St
Petersburg)*